

[Justitsministeren.]

er Grundlovskommissionsbetænkningen, det ærede Medlem sigter til, da jeg ellers selv over for det ærede Medlem maatte paatale Udtrykket „som sædvanlig“ — ingen Begrundelse gav for, at Bestemmelsen om Nævninger var udgaaet. Nu er vi jo ikke i Øjeblikket til Grundlovsforhandling, hvad jeg i øvrigt ikke skulde have noget imod, men jeg kan paa dette Punkt oplyse det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel om, hvorledes Forholdene var.

Jeg havde jo den Ære i sin Tid at sidde i Underudvalget, og Forslaget om at lade de gældende Grundlovsbestemmelser om Nævninger udgaa kom fra Justitsministeren, ikke med den Begrundelse, det ærede Medlem formodede, men med en helt anden, idet jeg sagde som saa: I sin Tid fastslog man denne Regel om Nævninger i Grundloven, i Mellemtiden har vi i et langt større Omfang gennemført en anden Form for Lægmands Medvirken i Domssager, nemlig Domsmandsinstitutionen. Det forekommer mig rimeligt, at man ikke grundlovmæssigt binder sig til en bestemt historisk Form for Lægmands Medvirken, men at det til enhver Tid staar Lovgivningsmagten frit at bestemme, i hvilke Former Lægmand skal medvirke, om det skal være som Nævninger, som Domsmand eller maaske som noget nyt. Det var Baggrunden for Ændringen i sin Tid i Betænkningen; den senere Diskussion kender det ærede Medlem.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, om det ikke var rimeligt at fritage de professionelle Dommere for den højtidelige Forsikring paa Ære og Samvittighed, som er omtalt i § 9. Jeg er villig til at aflægge højtidelig Forsikring paa Ære og Samvittighed, saa tit det kræves, hvis det er en alvorlig Sag, jeg staar over for, og jeg tror, det vil virke meget godt, om man beholder denne Bestemmelse. Men det er i øvrigt ikke noget afgørende Spørgsmaal.

Med Hensyn til § 13 sagde det ærede Medlem, at det ikke havde nogen som helst Interesse her at faa indført den offentlige Votering — jeg ved ikke, om det ærede Medlem underforstod: som jeg i øvrigt tidligere har kæmpet saa stærkt for. Jeg kan ikke sige, at det ikke har nogen som helst Interesse, det har sine Betænkneligheder, men jeg vil gerne bede Udvalget om at drøfte dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til § 14, Stk. 3, synes jeg, at det ærede Medlem, der ellers er en Mand med store Linier, for en Gangs Skyld var *un petit maître*. Der staar: „Meddelelse om Tiltalen og dennes Omfang samt om

Valget af Anklager tilstillet uopholdelig Rigsrettens Præsident, der herom underretter Tiltalte.“ Jeg ser ikke, at der er nogen som helst Grund til at jonglere med Ordene „Tiltalen og dennes Omfang“; naar man har sagt alle tre Ting, er man paa den sikre Side. Men det er i øvrigt ret ligegyldigt.

Indvendingen mod § 15 kan jeg ikke blankt afvise, jeg vil gerne have Lov til at undersøge det nærmere.

Med Hensyn til § 16 fremhævede den ærede Ordfører noget, der var af en vis Interesse, og som man maaske ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa; det er Bestemmelserne i § 737 — er det ikke § 821 i Retsplejeloven, det drejer sig om? — jeg er ikke saa kyndig i dette Lovværk som det ærede Medlem. Men det reelle i det var, om det var rimeligt, at den valgte Forsvarer, hvor det drejer sig om Rigsretssager, kom til at overvære samtlige Retsmøder, altsaa ogsaa Retsmøder, hvor han ikke vilde være kommet til at optræde i Straffesager i Henhold til Retsplejeloven. Særlig vil denne Betragtning om det urimelige eller muligvis urimelige heri gøre sig gældende ved Sager, rejst mod politiske Foreninger. Jeg er ikke paa Forhaand sikker paa, at det ærede Medlem ikke har Ret her, men det vil jeg meget gerne bede Udvalget om at undersøge nøjere, det drejer sig om Formuleringen af § 16 og dens Forbindelse med Retsplejelovens øvrige Regler.

Med Hensyn til § 50 mente det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, at den, ogsaa i Overensstemmelse med Retsplejeloven, burde ændres til, at det var Retten, der afgjorde, selv hvor fuldstændig Tilstaaelse forelaa, hvorvidt yderligere Bevisførelse skulde finde Sted eller ej. Jeg er ligeledes her paa Forhaand tilbøjelig til at give det ærede Medlem Ret.

Men saa blev jeg ogsaa træt. Med Hensyn til §§ 62, 64, 68 og 72 naaede jeg ikke længere end til at notere dem og vil henstille, at Udvalget i en mere frisk Tilstand ser paa de Indvendinger, der her blev gjort.

I øvrigt takker jeg for den Modtagelse, Lovforslaget har faaet.

J. S. Fogot: Jeg skal ikke trække Debatten længere ud end højst nødvendigt, men maa jeg have Lov til over for Ministerens Udtalelse om, at det jo var Straffesager, det drejer sig om, at paapege, at Rigsretten ogsaa behandler Spørgsmaal om politiske Foreningers Opløsning. I saadanne Tilfælde, hvor man i Forvejen ved,